

24 часа 02 ноември 2010

Унизително е да си надзирател, ще съдим министерството

Иван Петров (47 г.) е служител на ГД "Изпълнение на наказанията" към Министерството на правосъдието от 14 г. Работи в Следствения арест в Пловдив като надзирател. От юни 2010 г. е председател на Управителния съвет на Синдиката на служителите на затворите в България (ССЗБ). 700 са членовете от цялата страна - работещи в затвори, арести и пробационни служби. В пловдивското дружество са 60 души - предимно надзиратели, медицински фелдшер, хора от командния състав, пробационни инспектори. Синдикатът изцяло подкрепя протеста и исканията на полицаите и ръководството му е готово да съди работодателя си - Министерството на правосъдието. Колеги от затворите също са готови да заведат дела.

- Г-н Петров, колко е заплатата на един надзирател ?

- Между 600 и 750 лв. След назначаването няколко месеца е на 390 лв., докато премине професионално обучение, стаж. За условията, при които работим, това е смешно. Но основно нашите искания не са за увеличение на заплатите. Имаме много други проблеми, за които не са

нужни чак толкова средства.

Обикновено се говори за състоянието на затворите, за положението на осъдените. Но това са хора, изтърпяващи наказания за извършени престъпления. Работим с убийци, изнасилвачи, наркотрафиканти, грабители. За тях постоянно се говори, че трябва да им бъдат подобрени условията. Съгласен съм. Но никой не споменава, че в същите тези условия ние работим всеки ден. За затворника те са нечовешки и унижителни, а ние се трудим вътре, без да сме с присъди. На митинга през март колега бе на гърба с надпис: "Надзирател = осъден без присъда!"

- Какви са исканията ви?

- За елементарни неща. На първо място са защитните средства. Охраняваме рецидивисти с доживотни присъди без право на замяна, които са на специален режим. Те имат престой на открито, водим ги на прегледи. По закон надзирателите с тях трябва да са с противопободни жилетки. Защото точно тези затворници няма какво да губят, всеки опит за бягство за тях е едно разнообразие.

Готови са да убиват надзиратели, да излязат навън и да вършат нови престъпления с ясното съзнание, че повече от доживотна присъда, която вече имат, няма какво да им дадат. Имаме допотопни противопрободни жилетки с тежки метални плочи. Платът се протърква, а нямаме шивашки цех. В нашия арест ни дадоха две жилетки и от 40 души стават само на колежа и по-дребничък служител. Такъв детски размер не можем да облечем. Но ни се казва: "Има, дадено е".

- Доскоро липсваха ръкавици за обиск, има ли вече?

- Не. А струват стотинки. Ние нямаме право да знаем кои от лишените от свобода са със СПИН, хепатит или други заразни болести. Но обискираме затворниците по няколко пъти на ден. При задържането в ареста претърсването е до голо. Контактът е с голи ръце, ако има раничка или разкървяване, лепва ти болестта. Колегите ги е страх да си прегърнат децата вкъщи!

Не може в края на септември да получиш лятна униформа. И главният директор Петър Василев ни казва: "Никого не сме оставили гол!" А зимните може би ще ги получим през юни. И така дори не можем да направим

рекламация, защото излиза, че сме ги носили цяла година. Дават ни некачествени обувки. Нямаме елементарен плащ или наметало, при дъжд надзирателите на портала 24 часа са мокри. Разболеят ли се, колегите им трябва да идват извънредно.

Представете си в двора на корпуса отряд от 220-230 души. Охранява ги един-единствен надзирател само с палка. При конфликтна ситуация в европейските затвори пристига група за бързо реагиране. От липсата на хора ние нямаме бойна група, кого да извикаш да ти помогне?!

- Това знаят ли го затворниците?

- Да, разбира се. Голямата част са рецидивисти. Познаваме се. Много от тях влизат и излизат през месец и година. Израснали са пред очите ни. Шегували сме се с някои от тях, че родителите им не са ги гледали толкова, колкото ние. И те са съгласни: "Верно, старши, верно!" Тези отношения не пречат да си изпълняваме задълженията и престъпниците да си знаят мястото. А наистина се грижим за битовия им комфорт, особено в ареста - там е румсервиз. Подаваш му храната в килията,

съпровождаш го до баня, лекар и т.н.

- Достатъчни ли са белезниците?

- Не стигат за всеки служител, а стоят в дежурната стая. Когато се наложи, отиваш и ги взимаш.

- А как може да предвидиш, че някой от престъпниците ще буйства?

- Никак. С годините натрупваме опит и предугаждаме. Но парадоксът е, че в арестите е забранено носенето на палки. Защото според закона се стресирали задържаните. Действали зле на хора, извършили убийство! Това е абсурд!

- Къде надзирателят може да носи оръжие?

- На външните постове, охранителните кули или т. нар. вишки по 4-те ъгъла. Там са с пушки-помпи или с автомат "Калашников". Другото място са външните постове - по болници, охрана на работни групи. Представете си пак същата история - затворникът си лежи на топличко на белия чаршаф, а ти си на стол отпред на студа. Същото е в затвора и в ареста. Завити си гледат телевизия, ти обикаляш отпред в коридора. На практика ние сме с почасови присъди с прекъсване за прибиране вкъщи.

- Изчисляването на работното време некоректно ли е?

- Да. От 20-ина години работим на 24-часов график. При застъпване в 8,30 часа днес трябва да приключиш по същото време утре. Не се спи, не е предвидено нито в закон, нито в правилници. За нас е писано, че дори когато сме в почивка, трябва да сме на разположение заради възникване на инциденти.

- Това компенсира ли се с пари или с повече отпуски?

- По никакъв начин. По наредбите се изисква от нас да сме 20 минути по-рано за инструктаж. Значи в 8,00 трябва да съм облечен с униформата. Дотук се прибавя половин час работа. При края на смяната се предава дежурството с изброяване на лицата, уточняване кои са болни, има ли опити за бягство, изкъртени решетки, съмнителни опаковки. Веднага почва обиск, старата смяна стои, докато той приключи. Това отнема поне още половин час и работното време става 25 часа. А ни се начисляват едва 20 ч.

- Как се изчислява, че 4 часа почивате?

- Някъде пишело, че до 20 часа е постова служба, която де факто е по 12-14 ч. В месеца се падат по 7-8 денонощни наряда, от които ни отнемат тези 4 часа. На месец ни режат 28 ч., за година сме ощетени с месец и половина. За цялата служба, която е 16 г. и 8 мес. в системата за първа категория труд ни се губят 1,6 г. А ние реално ги работим! Бъхтиш 24-25 часа, смятат ти ги за 20 и накрая се оказва, че имаш и допълнително да отработваш това, което си изработил!

На 22 октомври изтече 1-месечният срок, който дадохме

на Министерството на правосъдието да отговори на исканията ни за работното време. Становището ни е в 7 страници с всички юридически обосновки. Щом като нямаме отговор, подехме процедура за внасяне на иск срещу министерството в Административния съд.

- Колко сте надзирателите в Пловдивския затвор?

- По-малко от 100, около 40 са в Следствения арест. Европейската практика е съотношение 1:3, дори 1:1 за охрана и затворник. А в нашия затвор има близо 1000 лишени от свобода.

- Не се ли изкушават да се самокомпенсират надзирателите с взимане на подкупи?

- Не оправдавам такова поведение като синдикалист и дългогодишен служител. Всеки си е избрал професията с хубавите и лошите ѝ страни. В голямата си част момчетата са честни и достойни хора.

- Има ли случаи на пострадали при инциденти надзиратели?

- Най-фрапиращият бе преди няколко години с опита за бягство от ареста на главатаря на т. нар. Коматевска банда. Единият колега още работи с нас, по-младият. Другият - нападнатият от Христо Бекирски, е със 100 лв. пенсия, с едно око.

Има диабет, високо кръвно. Наскоро родителите на убиеца Бекирски осъдиха държавата в Страсбург заради смъртта му, за която обвиняват охраната, и сега цялото общество трябва да им изплати 80 хил. евро. Единият от тази банда сега също е в ареста за друго престъпление след излежаването на старата присъда.

Източник : <http://www.24chasa.bg/Article.asp?ArticleId=660742>